

ZSIDÓ HÓDOLTSÁG MAGYARORSZÁGON.

SZÉKESFEHÉRVÁROTT
NYOMATOTT AZ EGYHÁZMEGYEI KÖNYVNYOMDÁBAN
1908.

Tartalom.

- I. Az altruista és egoista tanok. — Munkás faj-e a zsidó? — Miért hazátlan a zsidó? — Miben rejlik a zsidó ereje? — A zsidóság számaránya és a kér. erkölcs.
- II. A házasság mint üzlet. — Az apa mint házasságrontó és szerző. — A bújakor és a zsidóság. — Miért lesz bűnös a zsidó nő? A zsidó magzat. — A nő az üzletben. — A zsidó férj házasságról leszűrt igazsága. — Ki mivel bűnözik, azzal bűnhődik. — Színház, cabaré és mozi a házasság ellen. — A zsidó mint a kér. házasságok közvetlen elrontója.
- III. A kér. eszmék ős bányája. — Krisztus suggestiója alatt. — Krisztus mint szociálista. — A cultura és koreszmék párhuzamosan haladnak. — A zsidó szociálista a reakció szolgálatában. — Zionista vágyak. — Az eszme-licitatión. — Szociálisták feliratai, jelszavai.
- IV. A machiavellismus. — Eszközök a jólét elérésére. — A kijátszott kér. machiavellista. — A passiv machiavellista. — Felvételi vizsga a machiavellisták közé. — A hírhedt takarékosok. — A machiavellista ismertető jelei. — Azok hírlapirodalma. — A közvélemény. — A hírlap mint bűnpalástoló, mint becsületebló. — A köztisztelt zsidó. — Parcellázások. — Ügynökök eszközei.
- V. Keresztény fogy szövethozatok. — Kér. sajtó és hírlapirodalom. — A kér. vallások papjai. — Erkölcszinházak. — A művelt társadalom a kereszténység szolgálatában. *■ Zsidó kereskedők bojkottja. — A „jó emberek”. — Keresztény bankok. — Akik erőtlenségünket hirdetik. — Az államhatalom és Budapest. — Eskü.

Előszó.

Nemzetem ezredéves történelme fekszik előttem, melyet most olvastam ki; sok szomorúság fog el, ha végig gondolok a hónapok óta olvasottakon, ha végig gondolom a sok hiábavaló vérontást, nehéz harcainkat külső és belső ellenségeink ellen, a tatárdúlást; de legkiválókép fájdalom fog el, ha a két hosszú ideig tartó elnyomatás korára gondolok, a 150 éves török- és az ezt követő s kevés kivétellel egész 1867-ig elhúzódozó osztrák elnyomatás korára.

Bár a magyar nemzet szabadságszeretete éppen e két korban fejlődik ki legszebben és nemzetünk igazi nagyjait is e zivataros idők születték s állították ragyogó bálványként a nemzet színe elé s történelmünk arany lapjai is üresek lennének e századokig tartó megróbáltatások nélkül, mégis akaratlanul is eszembe ötlük, hogy nemzetünk számban, erőben, vagyonban és műveltségben mily magas fokon állana, ha a létért való küzdelem ezen testi-, szellemi- és anyagi erőit megfeszítő és kimerítő évszázados harcai helyett békében és erőpazarlások nélkül Mátyáshoz hasonló hatalmas uralkodók alatt munkálkodhatott volna.

Azóta nagy idők múltak el s az 1867-ik év — úgy a hogy — helyrebillentette a nemzet és uralkodó s annak osztrák népei között a békét, s liberális alkotmányunk, szabad törvényeink s a nemzet nobilis gondolkozása mellett szabad helyet találtak a 48-ban bűnös politikával öntudatra ébresztett nemzetiségek.

Szabad törvényeink azonban nemcsak ezeknek adtak helyet, de passepartout kaptak az eddig kevés számmal nálunk tengődő zsidók is, kik a receptió előtt csak a városok, faluk külrészein nyerhettek szállást s az est beállta előtt oda visszatérni tartoztak, hogy pedig ingatlant szerezhettek volna, arról még csak szó sem volt.

Alig 40 esztendeje a zsidók egyenjogúsításának hazánkban, s ma kereskedő- és gazdaközönségünk, de

a magyar társadalom is szomorú tényekre ébredett; 6zabad törvényeinket (melyeknek szerzői javarészen zsidók voltak, Csemegi Károly) melyeknek hiányosságait a zsidóság kiismerte, ellenünk fordították s miután a tanulatlan, azon időben még írni és olvasni is alig tudó népet szokásában, vallásában és erkölcsiben megrontották s egészségében aláásták, a bűnbe esett népet anyagilag tették tönkre. A mód ugyanaz volt, mint a melyet a hódító államok Afrika vagy Amerika bennszülötteivel végeztek. Első sorban a pálinka, azután hitel-uzsorával egybekötve, bordélyházak létesítése, kabaret-ek, orfeumok, a szociáldemokrácia elveinek tüzzelvassal való hirdetése, a vallástalanság, az internacionális és kozmopolita elvek terjesztése, a kivándorlás bűnös után való terjesztése. S mire magunkhoz térünk, már egy elszegényedett, beteg és nemzetietlen népre találunk. Ezt nem a német és nem a török tette, hanem az erkölcsök züllése, a melyhez a talajt a zsidóság porhanyította meg hazánkban.

Ezen nép, melyet — mint minden emberi bűn terjesztőjét, — eleink úgy kezelték, mint ma a laboratóriumok kísérleti bacillusait, ma ezen eszközök révén úrrá lett felettünk, melyet a magyar társadalom szomorú klinikai képe bizonyít legjobban. A magyar nép, ki hozzá Tolt szokva ezredéves történetében, hogy az ellenséget fegyverrel és tncsóvával kezében bejőüi látta, nem ismerte fel a „nyulbőr kacagányos“ s batynval betolakodó idegen fajban az ellenséget, mely pedig minden eddigi ellenségénél vérszopóbb és kegyetlenebb. A fegyveres ellenségeink ellen viselt hadjáratunk lélekben, izmaiban, hadi szokásaiban megedzették népünket s a védekezést ezek elien úgy megtanultuk, mint senki más, — de a batyuval, — lopva bejövő ellenség ellen nem tanultunk meg védekezni s ebben rejlik a jelenlegi fő bajunk.

A zsidó faj, mely országunkban eredetileg a kereskedelmet bonyolította le, mely kereseti ágat hazánkban — mint másodrendű foglalkozást — mindig idegen népfajok tartották kezükben (izmaeliták, görögök, törökök, burgundok, szászok, rácok, osztrákok és zsidók), ma már az összes kereseti ágakat veszedelmesen le-

foglalta — nem véve ki az állami és megyei szolgálatot sem; — emellett természetesen az üzleti élet összes szárait és gyeplőjét is kezében tartja.

Ha ezer közül átlag egy ember harminc-negyven év leforgása alatt fáradhatatlan munka és a legpéldásabb takarékoság mellett meggazdagodik, — az megtörténhet, — de hogy egy szegény s eddig elnyomott másfélmillió népfaj egy 16 millió nép felett 30 év leforgása alatt úgyszólván uralkodóvá legyen, tehát jóformán minden egyes embere vagyonhoz, álláshoz vagy befolyáshoz, sőt hírnévhez jusson, az páratlanul áll a nemzetek történetében. Páratlanul, mert tisztességes munka mellett ezt az eredményt elérni lehetetlenség s ehhez oly bűnös módokat, eszközöket kellett felhasználni, melyeket 2000 éves elnyomatásukban alkalmaztak existenciájuk fenntarthatása végett s melyet e faj az egyenjogúsítás dacára fenntartott.

Ezen titkos és piszkos eszközök ellen, — melyeket a nyíltszívű magyar ember nem ismer, sem megérteni nem tud, — a harcot felvenni nem tudja s így a nép műveltségi fokához képest korán kiadott állami egyenjogúsítási rendelet Magyarország népeit a zsidóság martalékává tette.

A kórság elszabadult bacillusai elrajzottak a testen, a társadalom minden egyes rétegét többszörösen át és átítatva.

A magyar társadalom életfája már-már kiveszőben van s helyére lépett egy zsidó társadalom a maga bűneivel, erkölcstelenségével, vallástalanságával, kozmopolita felfogásával, amely a még megmaradt magyar társadalmat is átalakította, kipallérozta a maga képére, úgy, hogy az országra, a közfelfogásra ráismerni alig lehet többé.

No és ezt a zsidó társadalmat, a zsidó vagyonos osztályt védi a magyar állam, a magyar törvényhozás és törvény, a hadsereg, a honvédség, a csendőr, rendőr, finánc, ezt szolgálja a vasutas, postás, tűzoltó az utolsó utcaseprőig mindenki.

Ezt tudni és tovább túrni — a mi szégyenünk, a türelemnek ez már a baromi foka. A ki fejét tudva

hajtja az igába, az szolgálékú, ki pedig a harcot nem veszi fel e faj ellen, az gyára és kishitű.

Ez a kor, mellyel történelmünk legszomorúbb korszaka nyílt meg, méltán sorakozik a török hódoltság és osztrák elnyomatás korszakához.

És ha a nép anyagi és erkölcsi megmentését idejében kezünkbe nem vesszük s e fajt a tisztesség szigorával el nem távolítjuk hazánk társadalmának előfájáról, úgy ez idő előtt megöli szép reményeinket, igyekezetünket s munkásságunkat, s kezdetét veszi a harmadik elnyomatás, mely a legszégységteljesebb lesz, mert egy oly fajt ismertünk el ezáltal urunknak, mely fegyverforgató nép soh' sem vala s mint gyáva népnek nem volt 2000 év óta hazája.

Emeljétek hát fel kezeteket keresztény testvéreim, tiltakozzatok a tolakodó faj túlkapásai s alattomos eszközei ellen, tiltakozzatok tettel és szóval lépten és nyomon, utcán, kávéházban, szalonokban s ott, ahol csak lehet, s a hol már ketten is vagytok. S ne egyenként vagy vallásfelekezetenként, de tömegesen, mint keresztények csoportosuljatok s kéz kezetfogva kell a zsidó béklyókat, melyek már részben kezeiteken vannak, széttörni.

Csináljatok keresztény hazafias sajtót, mely hivatva legyen leálcázni a Krisztust köpködő fajt, politikában, bűnügyeiben, hazafiatlanságában, szervezeteiben, erkölcsseiben s eszközeiben.

Mint Krisztus a templom környékét ostorral tisztította meg, úgy kell a tisztesség ostorával hazánkat megtisztítani e fajtól. Majd nem lesz akkor: alkoholizmus, prostitúció, hamis tanúzás, korrupció, uzsorázás, sztrájk, drágaság, végrehajtás és ezek következménye — a kivándorlás.

Előre keresztények!

I.

Az altruista és egoista tanok. — Munkás faj-e a zsidó? — A zsidó mindenekfelett kalmár. — Miért hazátlan a zsidó? — Miben rejlik a zsidó ereje? — A zsidóság számaránya és a keresztény erkölcs.

Mik a zsidóság eszközei a létérti küzdelemben? Egy szóval válaszolhatunk rá: *Minden!*

Csak a kérdés van enyhén feltéve, a mennyiben a zsidó hazánkban már nem a létért küzd, — mert azt biztosítja már a zsidósága is — hanem legtöbb esetben az elsőségért versenyez — igaz, hogy e verseny-gésben kvalifikálhatatlan eszközöket használ.

Mint fentebb is említettem, a zsidóság előtt a keresztény államok kapui részben vagy egészben zárva voltak s később is az ott fennálló szabadságnak, jogoknak csak részben lehettek élvezői s részesei. Oka ennek abban rejlett, hogy egy nemzet, egy kormány, de egy fejedelem sem óhajtotta, hogy e hazátlan s üldözött faj saját otthonában nyerjen menedéket, mert közismert gettóival reményt a beolvadásra nem nyújtott s országot az országban, államot az államban önakaratból létesíteni engedni — nem akartak, — másrészt a krisztusi erkölcsökkel épen nem dicsekvő nép-faj a keresztény erkölcsstanokban nevelt népet prédájává tette volna.

A keresztény vallások alapja ugyanis az altruizmus, a felebaráti szeretet, — a zsidó vallásé az egoizmus, azaz önmaguk szeretete, — az önzés.

Az erkölcsstanok ez óriási távolsága, — azok fensége és aljassága az, ami a keresztény vallások és zsidó vallás követőit kell, hogy egymástól távol tartsa; a hol e két csoport között a távolság kisebbedik vagy éppen megszűnik, ott bizonyosan a krisztusi tanok mondtak csütörtököt, mert a zsidók erkölcsstanát könnyebb megtanulni; amahhoz lelki fenség, önuralom kell, hol a test a léleknek csak kiegészítő része s annak engedelmes rabszolgájának kell lennie, — míg a zsidó felfogás ennek megfordítottját tanítja.

Az egoista és altruista tanok között az a viszony áll fenn, mint a féreg és a gyümölcsfa között; emez a termő alany, mely ágakat, lombokat, virágot és gyümölcsöt hoz, — amaz pedig megőrli annak gyökereit, elszívja éltető nedvét, s végül romba dönti a virágzó fát, a gyümölcsöző fát. — *Az altruista dolgozik az emberiségért s azon belül önmagáért, — az egoista dolgozik önmagáért az emberiség kárára.* — Emez a zsidó, az a keresztény ember.

Az emberiség éltető eleme az erő; a munka s a vagyon, *erő nélkül nincs munka, munka nélkül nincs vagyon s ennélkül nincs megélhetés s nincs élet.* Az erő és munka tehát az, ami az emberiség existenciáját biztosítja s így az erős és munkásfajok azok, melyek az emberiségnek az igazi hasznot, az igazi gyümölcsöt termik.

De vájjon a dolgozó fajok között találjuk-e a zsidót?

Azt hiszem általános a felelet, hogy: *nem.* — A zsidó faj — kevés kivétellel, — a *munkás emberiség terményeinek nagy haszonnal való további-*

lásából él s így az emberiség termelő, alkotó, világ-fenntartó munkássága alól évtizedek óta kivonta magát s a létért való küzdelemben az utolsó helyet foglalta el a népfajok között, lemondván nemzeti önállóságáról.

Ha a teremtő és munkásember keze *részükre* dolgozni megszűnnék, — úgy e faj is rövidesen kiveszne.

S ezt tartsuk szem előtt!

Az emberiség nagy munkájában a zsidó faj csak a munka könnyebb végét fogta meg, *miután kalmárok mindenek felett*: ma már nemcsak az emberi kéz és agy productumaival kereskednek, *hanem magával a munkaerővel is üzérkednek*. S bár az egyenjogúsítás óta más pályára is szánták fejüket, de ezen választásuk sem a pálya iránti nemes előszeretetből történt és hogy ezen tudományágot előbbre vigyék, — hanem, hogy megkövetelt s megszerzett diplomájukat, esetleg tudásukat áruba bocsássák; szóval Kalmárok, üzérek s greizlerosok maradnak, akár ügyvéd, akár orvos, akár mérnök vagy akár államhivatalnok legyen is a zsidó.

A zsidó tehát kalmár, üzér faj mindenek felett s ebből indul ki minden cselekedete, ebből vezethető le mind az a sok bűn, melyet Krisztus Urunk megfeszítésétől napjainkig az emberiség rovására elkövetett.

Hogy a teremtő erő és fentartó munka szolgálatában soha sem állottak, azt legjobban bizonyítja, hogy dacára 7 milliós lélekszámuknak, államot alkotni, alkotmányt teremteni, hadsereget fenntartani, szervezni mai napig sem tudtak, holott náluknál jóval kisebb népek példát adtak erre nagy, egységes, nemzeti birodalmak tőszomszédságában. — *Az élősdi népeket az jellemzi legjobban, hogy az államalkotó erő hiány-*

zik belőlük. — E tekintetben a zsidóhoz csak egy népfaj hasonlítható: a már kiveszöben lévő cigányság.

A zsidó faj így hazátlan lévén, kénytelen volt más nemzetek nyakán élösködni; de miután vallásának erkölcstana állandó összeütközésben volt amazokéval azok rovására — így cselekvő képességükben törvényszabta korlátok közé szorítottak. — Sajnos, ezen korlátokat az 1867-iki egy'njogusítási törvény kellő előkészület nélkül máról-holnapra rombolta le s a nép és intelligens középosztályunk is rövid idő alatt martaléka lett e piócáknak.

Deák Ferencünknek örök bűnéül róhatja fel ezt e két társadalmi osztály s csakis fajunk szívós ellentálló képességének köszönhetjük, hogy nyomtalanul nem veszett el már eddig is a föld színéről.

S hogy épen hazánkat lep'e el e sisera had fekete kaftánjaival, az onnan van, mert népünk mint kizárólagosan földmivelő nép, — nem áll a cultura azon fokán, mint az angol, amerikai, a német vagy az északi népek általában, hogy sikerrel felvehetné a versenyt e ragadozó kalmár faj ellen, *melynek ereje nem a fajban magában gyökerezik, hanem a mások gyengéiben, készületlenségében s erkölcseiben való meglántorithalóságban.*

Ez az erő — Uraim — nem erő, mert az isteni erőt, a plus erőt, a teremtés, alkotás jellemzi; *az ő erejük a pusztító erő, mely a minusokból él;* maga az el nem pusztított ördög, — a kísértő ördög, — a vigyorgó, röhögő, a kárörvendő ördög, mely a mások gyengeségét használja ki s a gyengével szemben erős csak.

A népek gyengeségei a keresztényi erkölcsöktől való eltántorodásban, megtántoríthatóságban, tehát gyenge jellemységükben, a hazafiul erények nem ismerésében s a műveltség általánosan alacsony niveaujájá-

ban rejlik. Nemzetünk azon hibái ellen, melyekkel ezekből terhelve van, összes erőnkkel küzdenünk kell, hogy megbirkózzék a zsidó faj ördögi munkájával, mely a lélek és test posványából hozza fel a maga gyümölcsét, azt a dögleletes búzt terjesztve magából, melyet ha magunkba szívunk, megbénítja a lelket, megdermeszti a testet s tönkre teszi a nemzet egészséges szervezetét. Az erkölcsök pusztulása maga után vonja a test fizikai pusztulását s a hol e kettő megszűnt ép lenni, ott nincs többé a teremtő, alkotó és fenntartó erő, hol erő nincs, nincs munka, s hol munka nincs — nincs vagyon s hol ez nincs, ott megszűnik a nemzet, az állam.

Gyengéink pedig bőven vannak s ezt legjobban bizonyítja a zsidóság elhatalmasodása hazánkban, állandó beözönlése, — viszont népünk elszegényedése, kivándorlása s a birtoknak emelkedően való zsidó kézre jutása.

A zsidóságnak a lakossághoz való számarányából le lehet vonni a következtetést egy nemzetnek egész erkölcsi állapotára, szellemi niveaujára, faji szívósságára, ellentálló erejére. A mely államban sok a zsidó, ott gyengén áll a keresztény erkölcs — de sok a bűn és sok a dudva; ott dívik a munkátlanság, részegeskedés, istenkáromlás, — ott nyílnak a bordélyházi virágok, cabarettek, orfeumok, kávéházak, — megszozott dolog a szennyes családi élet, eladósodás, megvesztegethetőség és elnemzetietlenedés; — ott leselkedik a szegénység, majd a nélkülözés.

S végül választani kell Amerika vagy egy darab ólom között.

És nálunk is sok a zsidó — uraim!!

II.

A házasság mint üzlet. — Az apa mint házasságrontó és szerző. — A bujakór és a zsidóság. — Miért lesz bűnös a zsidó nő? — A zsidó magzat. — A nő, mint az üzleti vagyon személyesítője. — A zsidó férj házasságról leszűrt igazsága. — Ki mivel bűnözik, azzal bűnhődik. — A házasságot tőlünk irigylő zsidó. — Színház, cabaret, mozi a házasság ellen. — A zsidók, mint a keresztény házasságok közvetlen elrontói.

Előbbeni fejezeteimben levezettem már, hogy a zsidó mindenk felett kalmár s minden cselekedetében a hasznot keresi s a hol ezt meg nem találja, azt egy „rossz üzletinek tekinti, ha egyébként egy nemes, eszményi lépés lett volna is az s közelebb hozta volna is őt vagy éppen az egész emberiséget az Istenhez. Ebből a gondolatmenetből vezethető le a zsidók egész házaselete az eljegyzés pillanatától az elválásig vagy a halálig.

A zsidó a nő választásakor nem a szívére hallgat, hanem teljes mértékben az eszére, miután a szív, a vágyakozás s általában az érzelem világa kívül esik a zsidó férfi egész életén. Már gyermekkorában a szülő beleneveli a haszonlesést, önzést, minden erények legszentebbikét s ha véletlenül a szülő ezt elmulasztaná, elvégzi ezt a falusi iskolában a falusi bócher vagy talmudista. A tiszta, ártatlan szerelem a zsidóknál csak nagyon is ifjúkorban tapasztalható, midőn a testi élvezekbe még nem kóstolt bele, melyhez az első lépéseket rendszeren az apa mutatja meg a keresztény női cseléd-személyzet körüli sikeres hódításai által.

A nőválasztás nem a testi és szellemi erkölcsök,

a hasonló niveau szempontjából történik, hanem, hogy az asszony mit hoz a konyhára „bares geld“. És, hogy más szempont ne lehessen irányadó, az apa gondoskodik arról, — a nőválasztás egész időszakában befolyása alatt tartván a fiút; — ha arra a szerintük szomorú tapasztalatra jönne, hogy a nőválasztásnál a szív is kezd szerepet játszani — úgy az ifjút maga csábítja a testi gyönyörök lejtős ösvényére, az apa hol előlmenve az undorító példában, hol egy fiatalabb barátja gondjaira bízva a szerelmes ifjút, — szem előtt tartva azt az axiómát, hogy a szerelem csak azon testben székel, mely kielégítést nem talál a nemi élvezetek oltáránál. S a legtöbb esetben célt is ér e közönséges fogással az öreg zsidó, — nem gondolva meg azt, hogy erkölcsileg és testileg micsoda veszélyeknek tette ki fiát, annak kiszemelt feleségét és leendő örökösait. De ne::» is találunk még egy oly testileg és erkölcsileg degenerált fajt, mint a zsidó. A sifilis, gümőkór és skrofula ezekből szedi a legnagyobb százalékban áldozatait s a régebbi időkben tett megszorításoknak e betegségek terjesztése nem kisebb mértékben voltak okai, mint vallásuk erkölcstana. *)

*) Bár orvosaink részben a keresztes háborúból hazatérő harcosokat teszik a bujakor betegség behurcolójának, — valójában a keresztes hadjáratok előtt is megtaláljuk az európai népek között ennek a nyomait, melyeket mint hazátlan s állandóan bolygó kereskedő faj, — a zsidóság hurcolta magával Ázsiából s mételyezte meg az e betegségtől szűzi európai népeket. Hogy mily óriás mértékben dühöngött köztük a sifilis azt a szent írás ó testamentuma bizonyítja, amennyiben minden város és falu végén megvolt a „bélpoklosok“ tanyája, honnan betérni nem volt szabad. Gyógykezelésük a földbe ásás és napon való sütkézésből állott, míg mások koplalás és szomjúság, önsanyargatás, a pusztákban való, éveket tartó zarándokolással gyógyították betegségüket. Végül Mózes is e betegségtől átítatott s meggyötört s erkölcsiben teljesen demoralizált népet 40 esztendeig tartó vándorlásra bírta, — remélve, hogy a

Végre az ifjú észreveszi az apa által kiszemelt áldozati nöstényt, — mely ideig az apa messziről is óvakodik elárulni, hogy tulajdonképen ő rontotta el minden máshoz szóló udvarlásának, szerelmes leveleinek nemes eredményét, kiknél az ifjú mind kudarcot vallott az apa kegyetlenül kieszelt intrikái révén.

Az ifjú a házasságba így már bűnözve megy bele, mert arájához a szerelem jóformán egy percre sem fűzte s nem ritkán, ha utóbb észreveszi, hogy igazi választottjától mily alávaló intrikákkal választatott el, — undorral eltelve viseltetik iránta. A házasság eszményi magaslatán így sem a férfi, sem a nő nem állhat, miután a nő sem gyakorolhat választásában jogokat, lévén a szülők engedelmeskedő vak eszköze, aki majd csak akkor érti meg elkövetett tévedését, midőn megjön az igazi, kinek minden eskü, minden ghehető dacára gondolkozás nélkül dobja igazi szerelemre vágyó testét — csábító karjai közé. A házasság tehát csábítással kezdődött és megcsalattal folytatódik és végződik, mert a házasság eseményt niveauját sem a férfi, sem a nő sohasem érte el, mert a zsidó anyagiakért feláldozza és feláldoztatja a szunnyadó, nemesebb

testi fáradsalmak egészségében s erkölcsében újjá nevelik, átalakítják népét. Erkölcsükbe jól bevilágít Mózes 10 parancsolata, mely így szól: „Ne paráználkodjál!“ De családi életük alacsonyosságát is tanúsítja: „A más asszonyát ne kívánd!“ parancsolata. A körülmények ma is fennálló ténye, szintén a nemi betegségek elkerülését célozta. Volt idő, midőn a zsidók istentisztelete sem volt ment a nemi közösségtől, amennyiben a templom külön fülkéjében tartott „szent nő“ — a miként nevezték, — a vallási önkívületbe eső zsidó kéjelgési vágyát volt hivatva kielégíteni. A betegségek terjesztésének persze nagyrészen volt okozója az istentisztelet e Anise. De ha kereszteseink hurcolták volna is be e betegséget, akkor is a zsidóktól szedték össze, miután a hadakozó pogány népek asszonyainak erkölcsé még a mai szigorúságot is meghaladta azon időkből.

érzéseket úgy önmagában, mint gyermekeiben, mert a boldogulást csakis az anyagiakban látja s szellemi élete csakis az anyagiakért való küzdelemben fejlődött ki. És e szerelem nélküli házasságnak épen olyanok a magzatjai is; sápadt, vértelen arcuk s már gyermekkorukban magukon hordják azokat a kegyetlen, alattomos vonásokat, melyek a későbbi pénzsóvár, haszonleső börziánert vagy uzsorást jellemzik. Az ilyen gyermek egész nap veszekedik, lármáz, sir és köpköd s ha legjobban viselkedik, hát orrot mutat az arra-járóknak.

A nő férjéből már az első napokban kiábrándul, midőn észreveszi belső értékének semmibe vevését s csak annyiban való megbecsülését, amennyiben ő a magával hozott vagyonnak a személyesítője. A kiábrándulás az első jog a félrelépésre, amire mindenki hajlandó jogot formálni és formát keresni, annál is inkább, ha a férj a hozományt egy üzletbe elhelyezte s onnan az egész üzlet veszélyeztetése nélkül az már ki nem vehető; így a nő is biztosítva érzi magát, mint az üzletbe helyezett vagyon személyesítőjét.

A férj rendszeren üzleti érdekekben sokat utazik, az asszony pedig sokat van egymagában s az alkalom megszüli a tolvajt; eleinte ritkán, később mind gyakrabban tér le az erkölcs ösvényéről s rövid idő után nincs mit egymásnak szemükre vetni, de elválni sem lehet, mert köti az üzlet s a férj az asszonnyal szemben struc-polilikát üz, lelkében él azonban a megsértett férfibüszkeség, melyet leküzd az anyagiak mindenek felett való szeretete, félrelökve minden nemeset, minden eszményit, s lépten-nyomon azt jelentgeti ki nagy bánan, hogy: *a házasság mai alakjában meg nem felel.*

A sok megcsalásnak az lett a leszűrt bölcselete,

a minnek alapját a kényszerű nőválasztásban s az anyagiak mindenek felett való szeretetében kell keresnünk. Házasságuk rozoga alapját megvetették a szülők a rávezetés és kényszerítés szép módjával, melynek ellentállani és szembeszállani, erőt kifejtteni az ifjú elmulasztott s utóbb a vagyon megtartását elébe helyezte a családi erkölcsök fenntartásánál s végül roskadl lélekkel kárhóztatja a házasság fenségét, szidva az őseket, kik a házasságot ily bornirt alakban feltalálták. A házaseletükben való elaljasodást teljesen kiérdekelte e faj, mert az erkölcsök ellen senki sem követett el oly maradandó bűnöket, mint a zsidóság. Hazánkban a bordélyházakat, mozikat, cabaret-kat, melyek a jó erkölcs szolgálatában köztudomásúlag nem állanak, ők honosították meg s tulajdonosaik 90%-ban zsidók s így csak a régi közmondás nagy igazsága bizonyosul be rajtuk: Ki mivel bűnözik, azzal bűnhődik.

Ha a zsidóság a keresztény társadalom családi életét nem irigyelné s azt befolyásolni, rossz irányba terelni, a közfelfogást a házasság eszményi fogalma ellen kiélezni nem akarná, úgy a zsidóság családi élete bennünket nem érdekelne, legfeljebb még nagyobb lenézésben részesedne általunk; a dolog azonban nem így áll.

A zsidó mindazt, mit anyagiasság gondolkodása mellett el nem érhet, azt kézzelfoghatóan irigyeli a keresztény társadalomtól; a mit irigyel azt ócsárolja, nevetségessé, majd gúny tárgyává teszi színdarabjaikban, mozi és cabaret előadásaikon s újság cikkeiben. S ezt teszi a házasság megtisztult erkölcsi fogalmával szemben is, alattomosan belopja társadalmunkba a házasságtörés szükségszerű fogalmát, a házi barát elmaradhatatlanságát, a kakuk fiókot s egyéb aljassá-

gokat s vele együtt a félelmet és tartózkodást a házasságtól.

S ez mind szemünk láttára, fülünk hallatára, nem ritkán feleségünk, gyermekeink jelenlétében történik s immár arcpirulás nélkül mulatunk e trágárságokon, mert a méregpilula gondosan édesítve van tartva. S színházainkból a zsidó erkölcsök beszívásával távoznak haza s nem ritkán az alapját vetettük meg a család erkölcsi fertőjének, elzüllésének egy színházi látogatásunkkal. A mozik és cabaret-k mindenkor ezt protegálják.

„Fel kell lendíteni az éjjeli életet!“ Kiáltoznak zsidó újságaink ahelyett, hogy azt a társadalmi élet rendszertelenségének, betartatlanságának, kinövésének igyekeznének feltüntetni, mint azt a mindenben bölcs angol teszi, hol a f. évben, tehát a 20-ik században, törvényjavaslatot nyújtottak be a nappalok jobb kiaknázásában az éjjeli nyugalom javára. S tulajdonképen ismét ki veszít és ki nyer a fellendített éjjeli étellel? A keresztény társadalom veszít s megfeszítetik a krisztusi erkölcs s nyer ugyanannyit a zsidóság, mert a laza erkölcs a zsidóság gazdasági erősbödését biztosítja. S így feszítik meg évről-évre és napról-napra Krisztus Urunkat újból és újból. Minden folt erkölcsünkön újabb és újabb tördőies Krisztus testén s érettünk hullatott sötét vérét buzogni látom ilyenkor.

Helyén való volna, ha az államhatalom is beleszólna a zsidó üzérkedés lelket s testetölő pusztító munkájába, mert hova-tovább oda jutunk, hogy ha a sorozást feltételeket, kívánalmakat fenntartjuk, vagy nem kapunk katonát, vagy kénytelenek leszünk a sorozást évet a 21-ik életévről a 22-ikre áthelyezni, 1881-ben történt, midőn a 20-ikról a 21-ik életévre kellett átennünk; pedig Königrätztól 81-ig alig 14 év múlt el.

Hogy a hosszú ideig tartó legény élet, mely épenséggel nem a jó erkölcsök cultiválásával jár, mily szomorú következményeket von maga után, azt a sorozó bizottságok évi jelentései s az orvosi statisztika adatai bizonyítják legeklatásabbul. Ezek szerint a városok lakosainak 45—50%-a bujakóros, 5—8%-a gümükóros, tehát oly betegségben szenvednek, melyek részben vagy egészben magzatról-magzatra öröklődnek, melyek a bordélyházak, korcsmák, kávéházak s általában a nyilvános mulató közhelyek elkerülésével elkerülhetők lettek volna.

Ezen szomorú adatokat vizsgálva beláthatjuk, hogy az erkölcsös élet, mely első sorban a keresztyén vallás ajándéka, — emberiségünk számára mennyire nélkülözhetetlen, mely teljes tisztaságában a házasság életben tündöklök csak s az élet mélyen eresztett gyökere fájjára ott izmosodik ki.

Ha a keresztyén vallások bármelyikéből a dogmát elhagyjuk s csak az erkölcsstanokat tartjuk be, Istennek és Krisztus Urunknak máris tetsző életet élünk; önmagunk szeretetét is ezzel bizonyítjuk be legjobban, mert megvédjük egészségünket, munka bírásunkat, akaraterőnket, hosszú életünket, kedélyünket, mely összeredményben az anyagi jólétet vagy legalább is az anyagi függetlenséget eredményezi.

A házasságnak a megtisztult erkölcsi életnek kell lennie, mely nem az anyagiakon alapul, hanem a szeretet összetartozandóság érzetén, a lelki harmónián nyeri szilárd fundamentumát, mely a krisztusi erkölcsök ernyedetlen művelése mellett, — a milyen a munka, takarékoság, egymás szeretete, — megszüli az anyagi függetlenséget, majd az anyagi jólétet, mely tehát nem feltétele a házasságnak, hanem következménye a házasság életnek. S itt vetik el zsidaink a kalapács nyelét.

A házaselet, melynek kedves gyümölcse a gyerekek, a legtökéletesebb szövetkezés, a legbiztosabb alap, s a legszilárdabb vár, mely mint a 3 lábú szék, soha sem inog, ha a harmadik láb akármilyen kicsiny legyen is. Bármily súly, bármily csapás is érje ezt, szilárd sziklaként áll az élet forgotagaiban; nem elavult ösforgalom ez, mint zsidaink tele tödővel ordítják fülünkbe, — hanem a szilárdan állani s egyenesen járni akaró ember egy szükségszerű követelménye ez, mely utáni vágy az ősemlerben épen úgy élt, mint a mai hypermodern lényben. A keresztényi erkölcsökhöz felemelkedni kell tudni, hogy a házaseletet megérthesük, mely miután önmegtadással is jár, nem alkalmas a zsidó fajnak; keresztény erkölcs nélkül házaselet nincs s így a zsidónak nem volt s nem lesz házaselete, ahhoz tehát hozzászólási joga sincs.

Ismerve emez érveket, ne ülünk fel a minden szent és eszményi intézményeinket gyalázó zsidóság rútförmedvényeinek; tartsuk szem előtt, hogy mindezt azért írják, azért ordítják, hogy épen a családi életében fenségesen különböző keresztény társadalom is hasonló züllésbe essék s ne legyenek zsidaink — lenézhetők, mert már magunk is hasonlókká aljasodtunk le. Még az úgynevezett jobb hírlapjaink is a „Mindennapi problémák” meg „Esti séták” s egyéb elnevezések alatt is a házasság szentségtelenítését s a prostitutiót szolgálják, hirdetve a házibarát-rendszer hasznát a férj idegeire, — a bordélyházból való nőválasztás fenség-jogát a házaseletben, — hogy lukullusi orgiákat ülhesen a házasság apostrofált iróniája.

De még ez sem elég!

Igen sok esetben, mint közvetlen elrontói szerepelnek egy-egy küszöbön lévő vagy már megkötött házasságnak, főleg oly egyéneknek, kiket szeretnének

céljaiknak örök időkre megnyerni, lekötni. Hol mint ájuldozni, hol mint megöngyilkolni akaró hős-szerelmes tűnik fel egy-egy hervadt és soha sem látott Hebron - rózsza, hol mint hitelező dugja be fejét az ara vagy vőlegény ajtaján s egy épenséggel nagy titkot szándékozik elárulni, mely esetben arra számít, hogy a gyanú ől és mi titkot sem árul el; így épen az utolsó pillanatban küldetik vissza a gyűrű a mit sem sejtő jegyesnek. S az ily szerencsétlenül járt szerelmesek mind a hálóikba hullanak. Rendszerint elveszítik lelkük egyensúlyát s hirdetik a házasság ósdiságát, miközben megnyugtatott lelkiismerettel a házaseseten kívül keresik az erkölcstelen kárpótlást s akaratlanul is szolgálva a zsidóság aknamunkáját, tégláról-téglára hordva le az erkölcs bástyafalait, eltüntetve a felfogásbeli különbséget zsidó és keresztény között.

És hány fel nem jelentett zsarolást követnek el a házasulandókon, ha egy makulányi foltocskát is fedezhetnek fel múltjában, melyet okvetlenül kipuhatolnak, ha pénzt szagolnak hallgatásukért. De ilyen esetben azután a zsarolást holta napjáig szenvedheti az egyszer felültetett ember.

Azért résen legyen az ilyen ember s ha kell öklét, sőt a rendőrséget se restelje igénybe venni, hogy e zsaroló bandák üzérkedésének mielőbb elejét vegye.

Tisztességünkön s jó erkölcsünkön a legkisebb folt a zsidónál elég arra, hogy bennünket meguzsorázzon s magának tőkét kovácsoljon belőle.

S ezt tartsuk szem előtt.

Jobb erkölcsöket uraim! Jobb erkölcsöket!!

III.

A koreszmék ősbányája. — Krisztus suggastiója alatt — Krisztus mint szocialista. — A kultúra és koreszmék párhuzamosan haladnak. — A zsidó szocialista a reakció szolgálatában. — Zionista vágyak — Az eszmelicitatio. — Szocialisták feliratai, jelszavai.

A nagy francia forradalommal új (vagy talán nagyon is régi) eszmék járták be a világot, melyek átalakították az egész társadalmi rendet. A tömegek által győzelmesen hurcolt zászlók a „Szabadság, Egyenlőség és Testvériség” jelszavát hirdették az egész bámuló világ előtt bemutatva a tömegek diadalát az egyedek felett.

Ez a forradalom épen azon államban ütött ki, hol a katolikus egyház a legerősebb, a leggazdagabb vala, tehát a hitélet a legerőteljesebb. Csak egy keresztény állam lehet az, hol a Krisztus által hirdetett testvériség eszméje ily hatalmas hódítást teremt, mely elsöpör útjából mindent, mint a gátját tépett folyó, hogy az elsöpört élet helyén egy újabb s egészségesebb állapotot teremtsen, mely közelebb áll az egy akol és egy pásztor fogalmához, mely Krisztus mondása volt.

Krisztus Urunk élete és tanításai mindenkor és minden idők számára bevégzett és teljes marad s a keresztény társadalom történelmének fejlődési és kiépülési korszakaiban mindig újabb és újabb igaz gyönyögt fedezett fel a szentírás tudományaiban.

A még fejletlen keresztény társadalom csak psudatételeiben és csodálatos gyógyításaiban hitt s az

általára mondottakat is csak azért fogadta el és követte; a későbbi még mindig fejletlen társadalmi kor tanainak terjesztéséért harcba szállani is kész volt, kifejezetten bemutatva az utókor számára, hogy e tanok mennyire mélyére hatottak a lelkeknek, habár eszközeit azon kor harcias szokásaiból választotta. Majd egy későbbi békebb kor következett, midőn a keresztény vallást az iskolákban, egyetemeken, a többi tudományokkal párhuzamosan fejlesztették, terjesztették,

A múlt század közepén az elnyomott tömegek Krisztus vallásából merítve az erőt, a jogenyenlőséget és testvériséget hirdetve felszabadították magukat elnyomóik alól.

A mai kor az általános világbéke érdekében indított messzemenő akcióit, mely az első igazi nagy lépés Krisztus országához.

Krisztus vallása ma már oly mélyen gyökerezik az emberiség lelkében, hogy a ma született csecsemő már a keresztesség felvétele előtt is keresztény; majdnem úgy mondhatnám, hogy emberiségünk Krisztus Urunk által suggerálva van kereszténynek lenni s nem csak a már élő, hanem a még évezredek után születendő gyermek is suggestiója alatt áll tanításainak. Mert az a vallás az örök élet vallása, melyből évezredek emberisége táplálkozni fog, míg az egy akol és egy pásztor mondása diadalra nem jut.

A szocializmus, mely az egyenlőség felé törekszik vinni emberiségünket, nem egyéb mint egy darab Krisztus vallásából, melyet csak a késő emberiség fedezett fel benne; azt is mondhatjuk, hogy Krisztus vallásának alapja a szocializmus, mert a szeretet vallása; a szeretet maga a testvériség; a hol a testvériség meg van, ott egyenlőség van s a hol egyenlőség, ott szabadság is van. S ha nem a vallást, hanem an-

nak fejét tekintjük, úgy kimondhatjuk, hogy Krisztus Urunk az első és legnagyobb szocialista volt, a ki nemcsak hirdetni tudott, hanem azokért szenvedni és meghalni is ellentétben a maiakkal.

A komoly szocialisták Krisztust tekintik vezé-
rüknek s minden gyűléstermükben ott találjuk fájdal-
mas arcképét tövisszorosuktól övezve. Krisztus meg-
feszítésének világmegváltó történetében a legfőbb
okát a szociális, világfelforgató eszmék hirdetésében
találjuk.

S vájjon mit látunk ezekkel szemben? Hogy
épen azok, kik hirdetett tanai végett megfeszítették, —
a „feszítsd meg“ ordítózásában eltorzult ajkaikra me-
részkednek venni a szocializmus szent tanait, de úgy
eltorzítva, hogy arra Krisztus Urunk rá nem ismerne,
mert abból maguk a vezérek, csak anyagi hasznot
igyekeznek húzni a felültetett néplélek rovására.

S itt kezdődik a baj!

Minden eszme, mely a keresztény vallásokban
benn rejlik, a műveltség emelkedésével a társadalmi is
fokozatosan hozza közelebb Krisztushoz s Istenhez.
S ha ezt a célt nem Krisztusnak neveznénk s tanait
nem keresztény vallásnak hanem erkölcs vallásnak, —
a haladás célja még is öntudatlanul is Krisztus volna.
A zsidó a keresztény szociális tanok fenségét felis-
merte, de miután az általános szociálizmus az ural-
kodni vágyásának is korlátokat szabna, *a hirdetett
eszmét túllícitálva viszi a piacra s nem engedi, hogy
az eszme és műveltség lépést tartva működjének.* Ez
esetben ugyanis nem támadna reakció, a mi a még
nem egyöntetű társadalmi elemek harcát vonja maga
után, a mi a zsidó érdekeknek mindig kedvelt. Tehát
a Weltner Jakabok, Bokányi Dezsők, Neumann Mik-
sák, Buchinger Manók a keresztény társadalomnak

csak agent provokátorjai, kik az ellentéteket kiélelni iparkodnak s tulajdonképen a reakciót szolgálják a szocializmus ügyének előbbrevitele helyett. Ez a reakció a zsidóság uralomra jutását biztosítja, míg a békés, lassú és biztos haladás azt kizárja.

A zsidóságnak még nagy céljaik, nagy ábrándjaik vannak, melyeket a zionista gyűlések adataiból valamennyien tudunk. Uralkodni akar s nem is kevesebben, mint magán az egész világon. Ehhez általános politikája: szítani az ellentéteket, előzetesen kikeresve a gyűlölség okát, — ez megszüli a harcot, melyben gyengül mindkét hadakozó fél; ezalatt erősödik a zsidó s nevet a markába. Már a régi rómaiak ismerték e politikát s csak mi keresztények vagyunk még annyira hátra, hogy egymással ellenségeskedünk. A kálvinista a katolikust üti s viszont, míg a zsidó ezalatt erősödik vagyokban és fajilag. E harcok alatt szemünket az ádáz düh köti be, bő alkalmat adva a tolvajnak tulajdonaink elidegenítésére.

Ugyanezt a politikát folytatja a zsidó nemzetiségeink között; mindenütt ő a legvéresebb agitator; beszédek, újságaik után a legjobb magyarnak, a legjobb horvátnak vagy romának gondolnád, holott bensőleg semmi egyéb, csak: zsidó.

De az újságok épen jók arra, hogy az ellentéteket kiéleltsék a nemzet és nemzetiségek, a nemzet és uralkodója, a nemzet és kormánya, a nép és papjai között. Felgyújtják a házainkat és kilopják a zavarokban éléskamaránkat, nyugvóhelyünket, munkás számainkat.

Ezt csinálják a zsidók 40 év óta Magyarországon.

Minden eszmét, minden jogos panaszt túllícitálva a piacra dobnak s gyönyörködve nézik, ha sikerült az

úton a vizsály magvát széthinteni akár a vallásfelekezetek, akár az egy eszmékért küzdők táborában, vagy akár egy ipartelegen.

Szóval agent provokátorök minden vonalon, minden tettben.

És a felültetett társadalom oszlopos tagjait véli felfedezni zsidainkban, mert „Jó hazafi, hisz így írni, így beszélni'senki sem mert.”

A szocializmust terjeszteni a keresztény társadalomban tulajdonképpen nem kell, mert minden keresztény egyúttal szociálista is, vagy öntudatosan vagy öntudatlanul, ezen eszmék kizárólag a keresztény vallási s így zsidainknak akkor volna joguk hozzá, ha már Krisztus életében is őt követték volna más becsülétes emberekhez képest, kik szintén az ő gyülekezetükből kerültek ki annak idején. Az a faj, mely megfeszítette őt, annak hallgatnia kell Krisztus tanairól vagy térjen meg kereszténynek. Ami a miénk, azt fejlesszük nagygyá mi, a keresztény vallás biztos, széles országútján, mert amit a zsidó kezébe jutni engedünk, azt tönkre teszik, a felidézett harcok és vér árán utálatossá, lejárttá, utóbb nevetségessé téve.

Az a faj, melynek minden embere a jólét után törekszik s milliókat harácsolnak össze s határozottan irányító s uralkodó szerepet kívánnak kivinni, — az a faj nem lehet szociálista.

De látjuk is vezéreit a felültetett nép fillérein Ostendében, Karlsbadban, vagy a Tátrában üdülni, niig a népet a munkátlanságra rászoktatták s ezzel a kisember jólétét mégjobban visszavetették.

Így támadt azután az egy táborban 2 féle szociálizmus; az egyik keresztény alapon, a másik zsidó alapon, azaz alap nélkül. Az egységet tehát sikerült megbontaniok s a harcok a két tábor között

napirenden vannak, melyek jó, ha csak fejbeveresse végződnek. így hullik a keresztény társadalom vére, — zsidó alapon.

Nagy örömmel kell hát vennünk Prohászka Ottokár dr. székesfehérvári püspök szózatát, mellyel a szociális tanoknak az egyház tanaiba való tartozandóságát hirdeti. A „katholikus népszövetség” s a protestáns „Kálvin népszövetség” is szociális alapokon állanak s ha valamiben úgy ezekben reménykedünk, hogy megmentik népünket a szociális zülléstől. Reméljük hamarosan sikerülni fog észretéríteni félrevezetett népünket, melyet sikerült zsidó vezéreiknek a hitutalat borzalmaig elvinni, nem gondolva meg, hogy az egyszer ismét észre térített népitélet, mily borzalmas módon fog végezni velük muszka és román mintára. ·

Csodálatos módon népgyűléseiken sohasem látuk e feliratokat: „Le a bankárokkal!” „Le a pénzkirályokkal!” „Le a börtönökkel!” „Le a zsidó népnézőkkel!” „Le az uzsorásokkal!” — de annál többet olvastuk: „Le a földesurakkal!” „Le a papokkal!” „Le a mágnásokkal!” „Le a reakciónáriusokkal!” stb. feliratokat. S ez jellemző.

Vájjon nem tendenciózus keresztényellenes szociálizmussal állunk e szemközt? Nem kellene-e ennek még magját is kiirtani? mint a társadalom szociálizmusával éppen ellenkezően haladó s összeütközést keltő irányzatot?

Ha a támadó védekezést elmulasztjuk most, úgy évek múlva nemzetünket nem menthetjük meg az internacionális szociálizmustól, a mi nemzetiségeink sokaságát tekintve végzetes lesz nemzetünk évezredes fájára, melyen éppen most annyi virág nyújt reményt a bőséges termésre.

Eszméljetez hát keresztény magyarok!

IV.

A machiavellismus. — Eszközök a jólét elérésére. — A kijátszott kér. machiavellista. — A passiv machiavellista. — Felvételi vizsga a machiavellisták közé. — A hírhedt takarékosok. — A machiavellista ismertető jelei. — A zsidó és machiavellista hírlapirodalom. — A közvélemény. — A hírlap mint bűnpalástoló, mint becsület rabló. — A köztisztelt zsidó. — Párcellázás. — Ügynökök eszközei.

A zsidóság azonban nem áll magányosan nemzetünk pusztító betegségei között s nehezen állapítható meg az a tény, hogy ők, vagy a machiavellisták, vagy a szabadkőművesek ártanak-e többet Krisztus Urunk erkölcsstanainak, vele együtt családi életünknek, nemzetünk egységének s vele együtt szeretett uralkodónak, általában pedig az államoknak, dinasztiaiknak. A zsidó csak annyiban veszedelmesebb, mert megőrizte faji tulajdonságait és jellegét, mert nemzeti történelmük, ma is élő nyelvük s külön irodalmuk is van, míg a szabadkőművesek minden ismert nyelv, vallás és erkölcsi törvény esküdt ellenségei s ezek helyébe saját, állati erkölcsstanait hirdetik, melyre különösen a műveletlen elemeket oly könnyű rávezetni. *A machiavellisták és szabadkőművesek tulajdonképen szintén vallás*, mert erkölcsstanai is vannak, melyeket léptenyomon hirdetnek, a műveletlen előtt nyíltan, a műveltek előtt burkolt s rávezető rendszerrel.

A machiavellismus a tulajdonképeni *auyagimádás* s a jólétet minden eszményi elé helyezi s elérésére

minden eszközt jónak tekint, legyen az csalás, hazugságok szentíráskénti hirdetése, tömegek felizgatása, hogy egy emberük, vagy egy vállalat részesei célt érjenek az anyagiakban, megvesztegetési terrorizálás, a bírák és ítéletre jogosultak idegzetének teljes mértékben való igénybevétele, fenyegetések, rémes példák elbeszélése s végül, ha mindezekre nem ugrik be a kiszemelt áldozat, annak erkölcsi, anyagi tönkretételétől sem riadnak vissza.

Alig hiszem, hogy akadna még valaki széles e hazában, ki ezek valamelyikén keresztül ne esett volna és csak az a baj, hogy legtöbbször felül az áldozat, — főleg ha gyenge idegzetű — e ravasz eszközöknek s erkölcsi példája lesz nekik; s ha egy ízben megesett a bűnnek, kezükre került örökre s onnan csak úgy szabadulhat már jó hírneve bemocskolása nélkül, ha állandó társuk marad a bűnben, anélkül azonban, hogy az anyagi nyereségben valaha részesülne. így aztán se pénz, se becsület, de elveszett a szabadakarat, nyugodt lelkiismeret, s helyébe rettegés, félelem lép. Napjainkban Latkóczy államtitkár esete a legszomorúbb példa, ki egy évtizedekkel ezelőtti hivatali félrelépéséért áldozata lett éhes ügynökök és ágensek rajának, ki még a megvesztegetési pénzt sem élvezhette, mert az ügynökök szedték ki kezéből azt és a zsarolók.

A machiavellisták minden rendű, rangú s vallású emberekből kerülnek ki, de 90%-ban mégis zsidók. A zsidók kivétel nélkül machiavellisták. A cél, az önérdek azonban közös s a keresztény és zsidó machiavellisták egymást igen jól ismerik s megértik; nyilván tartják egymást s ha a zsidó bűnököt leplezni kell a keresztény machiavellista lesz előrántva, amit egymás közt is pénzért, vizontszolgálatért teljesítenek egymásnak. Hazánkban a machiavellismus aggasztóan el

van terjedve s a keresztény társadalom eltévelyedettjei közöttük is legtöbbször csak passiv résztvevők; rendszerint csak egyszer lesz megfizetve, más alkalommal a leleplezéstől való ijesztgetés által lesz terrorizálva s ingyenesen bűnbe hajtvva.

Hivatalaink hemzsegnek az így kinullázott passiv machiavellistáktól, sőt tovább megyek; olyan hivatalnok, ki az első alkalommal e manipulációra nem volt kapható — ami pedig a felvételi vizsga sikeres letétele lett volna s a machiavellisták közé kvalifikálhatta volna, — az olyan hivatalnok nem mehet előre vagy legalább is nem mehet oly állásba, mely döntő szerepre van hivatva.

Hány államférfi gazdagodott meg pár ezer forint fizetésén rövid idő alatt? De ezek az emberek gondoskodnak róla, hogy „végtelen takarékoságtól” beszéltessek is, hogy némiképen magyarázatot találjon meggazdagodásukban a felizgatott, kíváncsi közvélemény. Es hány középületünk szakadt le a túrt machiavellismusért maga alá temetve hol a vigadózókat, hol a padokban ülő gyermekereget, hol testületeket. „A kéz kezét mos“ elve széltében-hosszában el van terjedve s a felülvizsgáló bizottságok szinte megkövetelik, hogy ingyen fiakker, pezsgős villásreggeli, az elnök urat és a többi tagokat dicsőítő dús terítékű bankett szolgáljon a vállalkozó, — az épület rovására; mert hogy arra megy, az kétséget nem szenved. És hány gyermek, vagy egyetemi hallgató bukik meg csakis a külön pótvizsga díjért. Szociáldemokrata zsidó vezéreink kivétel nélkül machiavellisták s a munkaadókat zsarolják meg a felizgatott tömegekkel, mely jóhiszeműen felült nekik, melyet rögtön le tudnak csilapítani, ha pénzt szagolnak.

A machiavellisták messziről felismerhetők az

ékszer különös szeretetében, nők iránti hirtelen szenvedelmes fellángolásában, nem ritkán perverz hajlamaikról, mely sok pénzbe kerül, cifrázkodásukról, önálló véleményük eltitkolásáról; gyakran nagy ínyencek, kéjvelgők. A család, a vallás, az állam fogalma, szertete legtöbbször kívül esik szellemi világukon.

Bár a zsidó és keresztény machiavellista egy követ fűjnek, a zsidó a keresztényt itt is leszorította a rosszban, amennyiben a hírlapirodalmat kezébe ragadta, mely hivatva van azután a zsidó bűnöket leplezni, a keresztények bűneit pedig felfűjni, a zsidó bűnöket e jóhiszemű tévedés javára írva a jóhiszemű közönséget megtéveszteni, a közvéleményt kénye kedve szerint vezetni. Pedig *tudjuk, hogy a közvélemény mily féktelen nagy úr*, mely sok ártatlant hurcolt a börtönbe, mert útját állta egyesek vagy egész machiavellista csoportok érdekeinek; másrészt sok gazembert mentett meg a fegyháztól, bitófától. És ezzel a hatalmas eszközzel, — a közvéleményt aggasztóan vezető hírlapirodalommal — rendelkezik ma a zsidóság és machiavellisták csoportja, mely hírlapirodalomban csak kevés rész jut a keresztény erkölcsirányzatnak, melyet alig két újság képvisel a többi száz és száz zsidó irányzatú újsággal szemben (Új Lap, Alkotmány).

A Polónyi-Lengyel-ügy, Libermann-Eszterházy-ügy, a Kardosék bankja, Kovács Klótild zsarolási póré, a Kormos, Sós bírák ügye, a Latkóczy-ügy, a budapesti vízórák s még sok más ezer eset, bizonyítják közéletünk lealjasodását, a machiaveilizmus karjaiba dőlését. A revolver zszurnalizmus hatalmasan fellendült hazánkban s jaj annak, aki nem fizet, ha róla akár jót, akár rosszat kell írni az újságoknak; „ha legalább előfizetőnk volna,“ szól ilyenkor ki a redaktorból a

machivellista. Vannak lapok, kik az egyesekkel történt események utáni revolverezésből élnek s oda a hírnevednek, de becsületednek is, ha nem fizetsz. Eklatáns eset a Niczki-Ladányi esete, ki miután egy birtokparcellázásra a jogot egy machiavelista érdekcsoport elől megnyerte, — ezért revolverújságok által becsületében, nevében, állásában hurcoltatott meg, míg végre is a jövedelmet hajtó parcellázás tényleg zsidó machiavellisták kezébe került, melynek felügyeletével egy zsidó ügyvéd bízott meg, ki mint gondnok is szerepel s ma négyes fogaton jár. Ladányinak utóbb sikerült e banda üzelmeit kimutatni s most a vizsgálat azok ellen van folyamatban.

A hírlapirodalom ma hazánkban oly hatalommá nőtte ki magát, melynek egészséges viszonyok között megtörténni nem lehetett volna; ha tisztességes, keresztény alapon állana ez a hatalom, ez nem volna baj, a mint semmiféle tisztességes hatalom még soha sem ártott sem a társadalomnak, sem az államnak, sem a dinasztíának, de miután érdekcsoportok s első sorban zsidó érdeket szolgál, így a közvélemény megtévesztésére szolgál. Hány „köztisztületben álló* zsidó milliomosunk jár ma automobilon és süvegelik léptenyomon, kik 5—10 évvel ezelőtt batyuval jártak s hány millió keresztény halad el mellette, kik tizannyit dolgoztak ugyanezen idő alatt és sem előre, sem hátrább nem kerültek. Hogy ily rövid idő alatt meggazdagodni nem lehet becsületes utón, azt mindenki tudja s hogy van az, hogy mégis „köztisztületben áll?”

A zsidó újságok tették köztisztület tárgyává keresztény embertársaim. És mennyi üresfejű embert tettek ezek a hírlapok naggyá; orvosaink, ügyvédjeink, államférfiaink között épen a legüresebb s a legmachivellistább — a leghíresebb, a legkitűnőbb. A kávéházi

törzsasztalok mellől lesz egyszerre elsőrendű csillaggá politikában, vagy hasonló állású társai közt. S nézd végig, — ez mind zsidó, vagy machiavellista. Hova tovább oda jutunk, hogy *a legbecsületesebb s legtöbbel érő embert már meg sem látjuk az álcscsillogástól.* Sajnos, feledésbe mennek régi jó közmondásaink, mert különben nem fordulnánk ügyvédi vagy orvosi tanácsért, a „luftballonná” felfújtt üresfejű „elsőrendű csillagokéhoz, szem elől nem tévesztve, hogy a **jó bornak nem kell cégér.*” Majdnem ki lehet mondani, hogy a ki okosnak van kikürtölve, sőt genialisnak, az ostoba és tanulatlan, a ki köztiszteletben áll, az megvetésünket érdemelné ki, ha jobban ismernénk, a ki kötelességtudó, — az léha, s aki a „közügyeket érdek nélkül szolgálja,” — az csakis önös érdekeit hajhászta egész életén keresztül.

Idáig jutottunk keresztény atyámfiai az Urban! Szerencsétlen ország az Uraim, hol az emberek hamar lehetnek gazdagokká s hamar földönfutókká.

S mit tesz a magyar keresztény társadalom ellenük? Struc-politikát űz, engedjük szabadon bitangolni vérrrel szerzett s még több vérrrel megtartott hazánkat s inkább mi hagyjuk ezt a földet el, helyet adva nekik, hogysen őket hajtanánk oda vissza — ahonnan ide jöttek.

Legújabbán a birtokparcellázások s telepes közösségek létesítésével szedik ki zsidaink és machiavellistáink a nép csekély kis pénzét erszényéből, miközben azt hangoztatják, hogy: *„a parasztnak még a bőre alatt is pénz van.”* Egész vidékek jómódú parasztsága megy tönkre az ilyen parcellázásokkal; legutóbb Kerülő község telepesei pusztultak így el több százan. Vérházító e piócák tömörülése a nemzet még élő testrészein s a mi a legkétségbeejtőbb, hogy olyan ma-

gasztoz jelszavak alatt megy ez az országcsalás, hogy még a legintelligensebb elemeink is örülnek az ügy megindításakor a nemzeti és gazdasági eszme diadalának. A kerülősi telepesek, kik átlag 500—1000 frt készpénzzel mentek a vásárba, egy év után mind ott hagyták pénzüket a sikerült parcellázó banknak, mely így másfél milliót csalt ki a néptől. Természetes, hogy minden telepesnek még egy csomó adóssága is maradt úgy a bankkal szemben, mint a jegyzőnél, közvetítőnél, ügyvédnél, közjegyzőnél.

És hol nem halod a parcellázás dicsőítését?

Kötetekre rúgna a szomorú példák felsorolása; a magyar faj — közismert dolog, — hogy a hitelműveletekre nem érett meg, annál inkább nem, ha mesterségesen felcsigázott földéhségét erején felül nyújtott hitelbeni földvásárlással engedik kielégíteni, melynek felinszruálására már sem pénze sem hitele nincsen; s miután ugyanazon munkaerővel, állatállománnyal kénytelen a háromszoros birtokot megművelni, trágyázni, a mi a munkaerő, kedv és állatállomány egy év alatti lerokkanását eredményezi, — beüt a krach, mely az eredeti tényleges vagyon pusztulását is maga után vonja s a bank, melynek kezében ismét visszaesik a föld, rendszerint óriás vagyonnal vonul vissza. — Az csak természetes, hogy a közvélemény megtévesztésére éppen ilyen bankok panaszkodnak a legjobban kitűnő szócsovekben, a zsidó újságokban.

S ha a kis meglevője is rásírt a parasztnak, akkor jő a kivándorlási ügynök. Mert a zsidó és machiavellista gondoskodik arról is, hogy az elégedetlen elemeket eltávolítsa környezetéből s félve a kifosztott nép haragjától, levezeti, mint zsilipeken a fölös vizet — Amerikába, Romániába.

Mint bontott kéve hull szét nemzetünk a zsidó

garázdálkodás miatt; s hovatovább oda jutunk, hogy nélkülük még egy darab kenyeret sem vehetünk, mert ott áll a zsidó közvetítő, aki a legkisebb üzletet is lefölözni akarja. Tízezrekre rúg hazánkban a zsidó ügynökök hada, kiknek nem utolsó *eszközük vágyainkat viszonyainkon felül srófolni s ambícióinkat betegetes nagyzássá tenni s régi álmainknak a megvalósulás látszatát pillanatokra kölcsönözni*, hogy annál kétségbeejtőbb legyen ébredésünk az elképzelt puha párna helyett a sziklákon lefelé gördülve.

Kicsordul a köny, összeszorul a torok s ökölbe szorul a kéz ennyi megtorlatlan gazságot látva napról-napra.

Magyarország pedig a közvetítők hazája.

Az egész ország jóformán arra van berendezve, hogy minden nem becsületes ember itt boldoguljon; népünket nem védi senki és semmi és prédája a zsidónak, machiavellistának s ami legelszomorítóbb, hogy a félrevezetett nép még ezeket tartja jóltevőinek, vagy jóakaróinak. A szép és álnok szavakkal a nép kedvébe behízelt s egyebekben pedig igen türelmes zsidó annyira megutáltatta a magyar urat, vagy a kaputos embert, hogy inkább gyűlöli, mint bármi ellenségét. Már csak országgraszoló állami segítséggel lehetne oda hatni, hogy visszatérítse népünket földesuraihoz, papjaihoz s vele együtt régi erkölcsihez, szokásaihoz.

Ezen elhagyatottságukban s a zsidóra utaltságuknál fogva egész vidékek pusztulnak ki előbb erkölcsileg, utóbb anyagilag, majd népesség tekintetében s aki Egán Edéhez hasonlóan védelmükre kél, azt saját fajtájabelivel üldöztetik, köveztetik meg, a megtévesztett közvélemény fellázításával, becsületének meghurcolásával, fekete reakcionáriusnak nevezve, ki a papi reverenda és csuha mögé búvik,

Pedig az, aki leginkább búvik, az a zsidó, aki-
nek más a színe, mint a szíve, ki őszinte lenni nem
tud, s a kivel ha érintkezünk, minden mondatja után
fel kell tenni ezt a kérdést: *vájjon miért mondta ezt?*
S ha újságaikat kezünkbe vesszük, minden cikk után
tegyük fel a kérdést, *vájjon mi a célzata, miért író-*
dott, mi a morálja, mi a tanulsága a cikknek.

Ha ezen kérdések feltevéséhez hozzászokunk,
úgy hamarosan kiismerjük őket s *közvéleményünk sem*
lesz oly könnyen a zsidó hírlapok által feltétlenül ve-
zethető; a gyakorlott ember, ha egy zsidóval beszél,
mindig tudja hányadán áll, mit szabad előadásából,
adataiból, dicséretéből, kritikájából elhinni s hova vág
azzal.

Ennyivel pedig tartozunk önmagunknak is!!

V.

Keresztény fogyasztási szövetkezetek. — Keresztény sajtó és hírlap-irodalom. — A keresztény vallások papjai. — Erkölcsszínházak. — A művelt társadalom a kereszténység szolgálatában. — Zsidó kereskedők bojkottja. — A „jó emberek.” — Keresztény bankok. — A kik erőtlenségünket hirdetik. — Az államhatalom és Budapest — Eskü.

Sok mindent lehetne még írni a zsidókról külön fejezetekben: zsidók a szabadkőműves páholyokban, zsidók a társaságban, zsidók a politikában, zsidók a művészetben stb. cím alatt, de futólag részben úgy is felkaroltam már a többi fejezetek alatt. Részben külön fejezetek helyett külön füzetben fognak megjelenni ezek.

Most inkább a sürgősség nyomása alatt a hathatós védekezést szűröm le a zsidó uralom ellen.

Miután minden erő tulajdonképpen a szövetkezésben rejlik, honosítsák meg hazánkban mindenféle és minden vonalon *a keresztény szövetkezeteket*; a föld népét csakis a községi keresztény fogyasztási szövetkezetek menthetik meg a zsidó rabszolgaságtól. Az első kérdés tehát, mely megoldásra vár a *gazdasági függetlenítése* hazai népünknek. Ez ellen a legjobb, a legradikálisabb védekezés az volna, ha a zsidó hitelnyújtását lehetlenné tennék; illetőleg, a zsidóval szemben fenálló hitel visszafizetése kötelező nem volna, hogy ez által a hitelnyújtást részére lehetlenné ten-

nénk. Ezt mindenesetre az intelligenciához is lehetne fűzni s a parasztot feltétlenül felmenteni a visszafizetések kényszere alól.

A keresztény fogyasztási szövetkezetekben a hitelnyújtást nemcsak az ingatlanl bíró gazdára kell kiterjeszteni, hanem a munkás- és cselédszámra is olyaténképen, hogy a ki 2 év óta a községben állandóan szolgál és ezen idő alatt büntetve nem volt s írni, olvasni tud, a szövetkezet tagjává beléphessen; ezen mód által épen a védelemre szoruló községi zselérségünket mentjük meg egy biztosabb gazdasági alap számára s egy erkölcsiben nem züllött, nem berokkant nemzedék lesz a nemzet nagy tömeget kitévő alapja. Ha figyelembe vesszük, hogy ezen szövetkezetekben tekintettel, hogy ott időnként szolgálatot is kell a tagoknak tenniök — *némi kereskedelmi érzékre is tesz szert*, és hogy szesziesített csakis a minimális korlátok között vásárolhat s fogyaszthat, hogy a szövetkezeti helyiségekben káromkodnia, trágár dolgokat előadnia nem szabad, — nemzetünk ez elhanyagolt tömegét *erkölcsileg is fegyelmezzük*, a mi nagy szó és óriási eszköz a zsidóság térhódító politikájával szemben, — úgy a keresztény szövetkezetek e széles alapra helyezését a nemzetgazdasági politikájában elsőrangú eszköznek kell tekintenünk. — *Nem szabad szem elől tévesztenünk, hogy a gazdasági önállóság minden rendű és rangú embernél a legbiztosabb alap a keresztény erkölcs megóvására s mindenesetre vallásunkat minden másnál jobban megvédi ez.*

A jó erkölcs pedig kizárja a zsidóság boldogulását.

A másik legfontosabb eszközünk a keresztény erkölcsök és vallások megvédésére, nemzetünk nemzeti alapon való kiépítésére, *ha külön keresztény saj-*

tót létesítünk. Ha futólagosan is, de kifejtettem, hogy a sajtó mily óriási mértékben vezeti a közvéleményt s mily óriási kárát látja benne a magyarság a keresztény erkölcs és az igazságszolgáltatás. Az ezek ellen elkövetett hírlapi rablógyilkosságot a keresztény sajtó van hivatva ellensúlyozni, tönkretenni. Külön lapoknak kell azzal foglalkozni, hogy feltárja a zsidó erkölcs — és nemzeti érzés nélküli szenny hírlapirodalom minden cikkének bűnökben fetregő hátterét; mellyel legaljasabbjait és leggenialisabb gazembereit elsőnek tolja fel, legjelesebbjeinket — mert szerények — háttérbe szorítja; minden ily lapnak a nép számára *külön mellékletének kell lennie, melyet a vidéki központok szerkesztenek* s bele mellékelnek, mely azon vidék eseményeit s a nép foglalkozásához mérten (gazdasági, bányászati, szőlőművelési stb.) oktatásokat tartalmazzon.

A keresztény vallások papjai és vezető emberei ne egymásban s vallásában keressék a szálkát; mert hisz végeredményeiben mind Krisztust szeretjük, de inkább egymásban találjuk meg a legbiztosabb támaszunkat a betolakodó s Krisztust ma is köpködő és megfeszítő zsidó ellen. *Egyházi gyűléseiken ne egymást támadják, ócsárolják, hanem a zsidót, ki mindkettőt egyaránt kineveti s a rendszerint általuk felidézett viszályt csak a maga erősbödésére használja ki.* A zsidó mindegyiknek egyformán ellensége — ha nem is nyíltan, mert ehhez nincs meg a becsületessége, — s a kisebbségben levő kálvinistasághoz azért húz, mert ezt a századokkal ezelőtti múlt emlékével még lehet rémitgetni, felizgatni. De azért is húz, mert a katolikus papság megközelíthetetlen vagyonára is fáj a foga, mert tudja, hogy a vagyonban hatalom is rejlik, a mit a mai viszonyok között letörni nem képes s a kálvinista papságban látja némi segítőtársát. Balthazar

Dezső kálv. lelkész bebizonyította ezt, a mit még a legultramontanabb kálvinista is elitét. E két vallás papjai vállvetve iparkodjanak nemzetünk egészséges törekvését támogatni a megvédelmezett keresztényi erkölcsökkel, a mely papjaink elsőrangú kötelessége legyen. *Az erkölcsszilárdsággal erős a vallás is.*

A keresztény pap általában ne csak a dogmákat tanítsa elsősorban, hanem az erkölcsstanokat, a melynek csak következménye a dogma. Krisztusnak nem az élettörténetét kell prédikálni, hanem a tanításait; amaz a historikusé emez meg az emberiség kincse.

Már a jóerkölcs magában véve kizárja a zsidó boldogulását s a zsidó csak azért is hirdeti az erkölcstelenséget, hogy talajt találjon a gazdasági boldogulásra. Ennek elejétvenni legyen a keresztény papoknak, de az államnak és társadalomnak is első kötelessége.

A keresztény sajtóval párhuzamosan működő *keresztény erkölcsű színházakat* is kell létesíteni, melyek darabjaiban az erkölcs, a megtisztult és nemes eszme jusson diadalra. Ez mutassa be a házaset csodálatos szépségét, barátságát, a házasságtipró bűnhődését, a machiavellista büntetését, a földi gondviselést játszani akaró zsidó szabadkőművesek intrikáinak leleplezését. Tanítsa meg a társadalmat a bujkáló „láthatatlan embert” láthatóvá tenni, kijátszani, leleplezni s az igazságszolgáltatás kezére juttatni. Ezek a színházak legyenek ápolói a hazafiul erényeknek, Krisztus tanainak s a nemes tudományoknak egyaránt.

E színházak csak akkor működjenek, ha olyan darabjaik vannak, melyek hódítani tudnak s az intézmény fentartatása végett értéktelen s léha darabok számára kapui ne is nyílhassanak meg.

Hogy pedig mindezek zöldágra vergődhessenek,

ahhoz a legbiztosabb támaszt maga a művelt társadalom szolgáltatja. Nincs az az ügy, az az eszme melyet ha felkarol, hogy diadalt, vagy legalább eredményt ne mutatna fel. Azt mondják fejétől бүdösödik a hal; már pedig az összes társadalmi rétegek, — tehát az egész nemzet capntját a művelt társadalmi osztály képezi s ha ez a jóban, a keresztényiben vezet, úgy az alsóbb rétegek is ennek hódolnak. Ez pedig a megkezdődött zsidóuralom végét jelenti, a mi célunk kell, hogy legyen, — ismerve annak rothasztó fertőit, melyek közéletünket máris veszedelmesen át és át itatták.

A jóra, a nemesre, keresztényire mindig jut pénze a jó, a nemes keresztény embernek, mert kereszténynek csak akkor nevezhetünk egy embert, ha bölcs mértékletességgel és beosztással él, melynek következménye a takarékoság s vele együtt a vagyonosodás. A keresztényi erkölcs általában kuforrása minden e földön elérhető jónak s a ki azt betartja, — az áll a legbiztosabb bázison. — *Nem szabadkőműves páholyokban, zsidókkal való barátkozásban találod meg keresztényem a szilárd alapot, hanem Krisztusban. Ne higgyél a jót mutató zsidónak s ne félj a rosszat sejtető zsidótól s annak még veszedelmesebb társától, a szabadkőművesektől.* Közéletünkbe vigyétek bele a hiányzó nyíltságot, nehogy szeretett hazánk is Franciaország mintájára prédája legyen a szabadkőműveseknek, zsidóknak és felekezetnélkülieknek, kik tulajdonképen mind egyek. Eszméitek hirdetői között ismerjétek fel az igazi reakcionártusokat, kik túllicítálnak mindeneket, kik első pillanatban eszméink legfanatikusabb hívóinek látszanak, de csak az ellentétek kiélesítésén dolgoznak s így a stagnálást, a reakciót szolgálják. Ne üljetek fel a hangzatos jelszavaknak,

hanem annak *üzleti hátterét keressétek meg*, mely tulajdonképeni nyitja, minden erőszakos reformáció-nak. Ha pedig felismertétek, úgy lépten-nyomon hirdessétek a piacra dobott eszme ellenpróbáját kávéházakban, üzletben, kaszinókban, utcákon s mindennemű érintkezésben, hogy a közvélemény felültetése lehetetlen legyen.

Én hiszek és bízom a magyar keresztény társadalomban, hogy megérti e munka óriási horderejét s nem engedi prédául a közvéleményt és közfelfogást zsidók, machiavellisták és szabadkőműveseknek, kik a legszebb jelszavak hatása alatt maffiaszerű együttműködő bandáját képezik ez országnak.

A civilizáció általában a minden titkok földérintésére törekszik, legyen az természeti, emberi, állati vagy növényi. A tudományoknak s részben a művészeteknek is ez a célja. A társadalomtudományt pedig minden ember szolgálja, vagy öntudatosan vagy öntudatlanul. Azok, kik öntudatos szolgálatában állanak e tudománynak, tehát az értelmi osztály — tartsa kötelességének bepillantást szerezni eme maffia testületek belső életébe, melyek végeredményében társadalmunk élő fáját érintik s ha azok szándékáról meggyőződött, úgy ne mulassza el tapasztalatait közkinccsé tenni, ha mindjárt kezdetleges formában is.

A zsidó faj háttérbeszorításához az első s legbiztosabb út, ha őket úgy a kereskedői érintkezésben, mint társadalmilag bojkottáljuk. *Ne vásároljunk zsidótól, ne vegyük igénybe hitelét, ne válasszuk be testületeinkbe, ne fogadjuk társadalmunkba be*, szóval szorítsuk annyira vissza, hogy mindenben önmagára legyen utalva. Majd kitakarodik akkor városunkból, országunkból. Fontos dolog, hogy férfitagjaink se járjanak el a zsidó társaságokba, mert a léhaságot,

pökhendi modort ott tanulják el; onnan viszik magukkal azt az átítatott meggyőződést, hogy az erkölcstelenség maga a szellemesség s hogy a civilizáció a perverzítésben, túltengett nemi életben van.

Fiainkat, családunkat ne vigyük cabaréba s aljas mozikba, magunk pedig ne a zsidók számára alakult kávéházakba járjunk, de előkelő clubjainkba, casinóinkba.

Az úgynevezett „jó emberek”-tői pedig irtózatok, mert ezek jósága a minden bűnök pártolásában, enyhítésében rejlik s az erkölcs diadala helyett, a jó bukását szolgálják. Ezek a kikürtölt „jó emberek”, csak a gonoszak számára jók s épen a jótól állnak a legmesszebb. *Becsüljétek meg a nyílt és komoly szókimondást*, ami az igazi haladás alapja s mely az államok létfenntartó eleme.

Még egyet keresztény testvéreim.

Hogy a zsidó martolócok kezéből népünket megmenthessük, *meg kell alapítanunk a keresztény bankokat*, melyeknek szervezése központilag történjék s minden falu, város a lakosság számarányához mérten egy vagy több ily fiókkal rendelkezék. Az igazgatóság a papokat, tanítókat s bizalmiférfiakat kell, hogy terhelje. Egy keresztény állam berendezéséhez ily bankok országos szervezése nélkülözhetetlen.

Ez elveken, védműveken alakulhat ki, épülhet fel egy *Új Magyarország*, mely nem a zsidófaj léhaságainak, erkölcstelenségeinek ingadozó alapján áll, hanem a *Krisztusi tanokon*, melyek keretein belül minden keresztény vallás megtalálja megillető helyén nyugágját.

Be kell látnunk, hogy a népmentés nagy munkája nyugszik a mai nemzedék vállain, — a mi vállainkon — s ne sajtó által hirdetett osztrákban s bu-

búsként emlegetett kamarillában lássuk ellenségünket, — *hanem a zsidóban,* — ki mindenkit ellenségünké tesz, vagy annak hirdet, hogy elhs[^]yatottságunkban még benne is fegyverlársat találjunk, mialatt meglop, elad, elárul.

Ne üljünk fel azoknak a hirdetőknak, hogy mi már nem is vagyunk nemzet, nincs hennünk sem erő, sem bátorság, sem kitartás, hogy már minden veszve, minden késő; — hazudnak ezek, s titokban zsidó pénzen élnek, vagy zsidó kézben vannak. — Ezek az ő diadalukat, előnyomulásukat *hirdetik csak, s demoralizálják keresztény csapatainkat.* Ezek tulajdonképen a legnagyobb hazaárulóink, kik engedély nélkül megfutamodnak, „retirádót“ fűjnek; ezek a fegyelmezett csapatok fegyelmét rontják meg, ingadozva bizalmatlanná teszik a legelszántabb vitézt is s agent provocateurjei a megfutamodásnak.

Óriási munka az, mely minden más sorscsapás mellett is ránk vár, de épenséggel nem lehetetlen. Az osztrák császárváros megmutatta annak a lehetőségét, s érdemes volna annak védő módozataival nekünk is behatóbban foglalkozni.

A lassú, békés eszközök fokozatos alkalmazása, kényszerítő ereje majd ismét vándorbotot ad zsidóságunk kezébe egy jobb hazát keresni, hol még nem diadalmaskodott a Krisztus vallása, erkölcstana. Ott van Afrika, Ázsia belseje, hol még hasznot is hajthatnak a civilizációnak. Ha a fenti békés eszközök alkalmazását elmulasztjuk, úgy a zsidó faj beözönlése oly óriás méretűvé válik, hogy egy zsidóállam megalakulásától kell tartanunk, hol a magyar csak szolgálta és cselédként szerepel majd s az őket szolgáló és megvédő hadsereg anyagát fogja csak szolgáltatni.

Ha tekintetbe vesszük, hogy Budapestre naponta

átlag 7 zsidó család vándorol be, úgy határozottan tartanunk kell ettől, pláne, hogy Budapesttel azt a viszonyt akarjuk szolgáltatni, mint Párisnal Franciaországot. Ennek elkerülése végett az államhatalomnak decentralizálása is szükségessé válik, *nehogy Budapest és Magyarország egy és azonosak legyenek*, mert a Budapesten főleg az értelmi osztályban túltengő zsidóság így hazánk vezetését is kezében tartaná.

∴

Mielőtt széjjelmennénk, esküdjünk fel Uraim, hogy keresztény vallásainkat tiszteletbe tartjuk, egymás törekvéseit támogatni fogjuk, erkölcsainknak úgy a magán, mint hivatali életünkben érvényt szerzünk s a zsidótól nem vásárolunk.

És most nyugodtan elmehetünk, hirdetni az újjávált ígét, a szebb jövőt, az új Magyarországot, mely ez eszmékkal gazdaságilag s erkölcsileg újjászületik és feltámad egyszerre. S így diadalmasan kiálthatjuk Magyarországot legdicsebb püspökével együtt: *Krisztusért, Krisztussal és Krisztusban.*

Előre keresztény Magyarok!!

